

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο : ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ημερομηνία: Κυριακή, 08-03-2009

Σελίδα: 12

Μέγεθος: 261 cm²

Μέση κυκλοφορία: 139110

Επικοινωνία εντύπου: (210) 4808000

Λέξη κλειδί: ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΤΕΧΝΗ



Σταθερή η βελτίωση της Κρατικής Ορχήστρας

Εξαιρετική συναυλία - Κριτική Νίκος Α. Δοντάς

Ολο και συχνότερα η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών (ΚΟΑ) προσφέρει στον εκάστοτε αρχιμουσικό τη δυνατότητα να διαμορφώσει μία ερμηνεία όπως την επιθυμεί. Αν και η απόδοση εξακολουθεί να εξαρτάται από τις ικανότητες επιβολής και πειθούς κάθε διευθυντή ορχήστρας, συνολικά οι συναυλίες κινούνται σε σταθερά υψηλότερο επίπεδο. Αυτή ήταν η βασική διαπίστωση και μετά τη βραδιά της 13ης Φεβρουαρίου, που διύθυσε ο Αλέξανδρος Μυράτ.

Το δεύτερο μέρος του προγράμματος περιλάμβανε έργα του Μορίς Ραβέλ, αρχικά το Κοντσέρτο για πιάνο σε σολ μείζονα και στη συνέχεια το δημοφιλές «Βαλς». Η εξοικείωση του Μυράτ με την αισθητική της συγκεκριμένης μουσικής γλώσσας φάνηκε ιδιαίτερα στο τελευταίο έργο. Ο αρχιμουσικός δεν εστίασε αποκλειστικά στο ρυθμικό στοιχείο αλλά ενδιαφέρθηκε εξ ίσου για την προβολή της ισορροπίας ανάμεσα στα ηχοχρώματα. Η ερμηνεία του ανέδειξε τον δυναμισμό του έργου αποφεύγοντας κραυγαλέες διατυπώσεις και αμβλύνοντας αιχμές. Το «Βαλς» του Μυράτ ήταν λαμπερό αλλά και χορευτικό.

Ατυχώς, η ορχήστρα συνεργάστηκε λιγότερο στο Κοντσέρτο. Αντίθετα από τα ξύλινα πνευστά που στήριξαν το τρίτο μέρος του έργου, στο πρώτο μέρος τα χάλκινα θυμήθηκαν το παλιό τους εαυτό και επιφύλαξαν δυσάρεστες εκπλήξεις ακόμα και στα σολιστικά τους μέρη. Στην αρχή υπήρξε γενικότερα ένα πρόβλημα συντονισμού της ορχήστρας με την πιανίστρια Ναταλία Μιχαηλίδου, η οποία επιβεβαίωσε την αγάπη της στον Ραβέλ και ειδικότερα στο συγκεκριμένο έργο. Η ερμηνεία της υπήρξε κλασική, ιδιαίτερα ποιητική στο δεύτερο μέρος (υπέροχος ο διάλογος με το αγγλικό κόρνο της Πα-



Συναυλία της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών (ΚΟΑ) στο Μέγαρο Μουσικής, που διύθυσε ο Αλέξανδρος Μυράτ με πιανίστρια τη Ναταλία Μιχαηλίδου. Σκίτσο της Ελλης Σολομωνίδου - Μπαλάνου.

ντελίδου) και όσο δεξιοτεχνική χρειάζοταν στα άλλα δύο.

Στο πρώτο μέρος της βραδιάς δέσποσε η προσωπικότητα του Ντμίτρι Σοστακόβιτς. Αρχικά, ακούστηκε το «Αφιέρωμα» του Θάνου Μικρούτσικου στη μνήμη του Σοβιετικού συνθέτη, ενώ μετά το «Slow motion» - «Σε αργή κίνηση», επίσης του Μικρούτσικου, η ΚΟΑ έπαιξε τη δεύτερη Σουίτα τζαζ του ίδιου του Σοστακόβιτς. Από κάθε άποψη τελείως διαφορετικά μεταξύ τους, τα δύο έργα του Έλληνα συνθέτη πιστοποιούν την άνεση και την επιτυχία με την οποία κινείται ανάμεσα σε τόσο διαφορετικούς κόσμους όσο αυτός του Σοστακόβιτς και εκείνος των μινιμαλιστών όπως ο Αρβο Περτ. Απ' την πλευρά της, η Σουίτα τζαζ αποτελεί τρανή απόδειξη πως ακόμα και έργα ελαφράς μουσικής μπορεί να έχουν στίγμα, χαρακτήρα και ξεκάθαρη υπογραφή όταν προέρχονται από την πένα ενός εξαιρετικά προικισμένου συνθέτη. Το εμβατήριο και οι χοροί -που γράφηκαν πολύ πριν από αντίστοιχες σελίδες του Νίνο Ρότα- αποδόθηκαν ανάλαφρα, με κέφι, αλλά επίσης ενίοτε σαρκαστικά, όπως τους αρμόζει.